

فهرست نگاشته‌ها و نویسنه‌ها

۱۳	پیش در آمد...
۱۵	گفتار اول: طبقه‌بندی سازها
۲۷	گفتار دوم: جایگاه دف در آئینه‌ی تاریخ
۴۵	گفتار سوم: تصویرگری دف در اشعار شعراء
۵۶	گفتار چهارم: دف مهمترین ساز عرفانی
۶۳	گفتار پنجم: خصوصیات ویژه‌ی هنرجوی دف
۶۹	گفتار ششم: ابعاد هنر دف‌نوازی
۷۵	گفتار هفتم: دف و ساختمان آن
۸۲	گفتار هشتم: اصول کلی درباره‌ی وزن
۱۰۶	گفتار نهم: آموزش - نوت‌نویسی در دف و طرز اجرای علامت‌های آن
۱۶۴	گفتار دهم: بخش تمرین‌ها

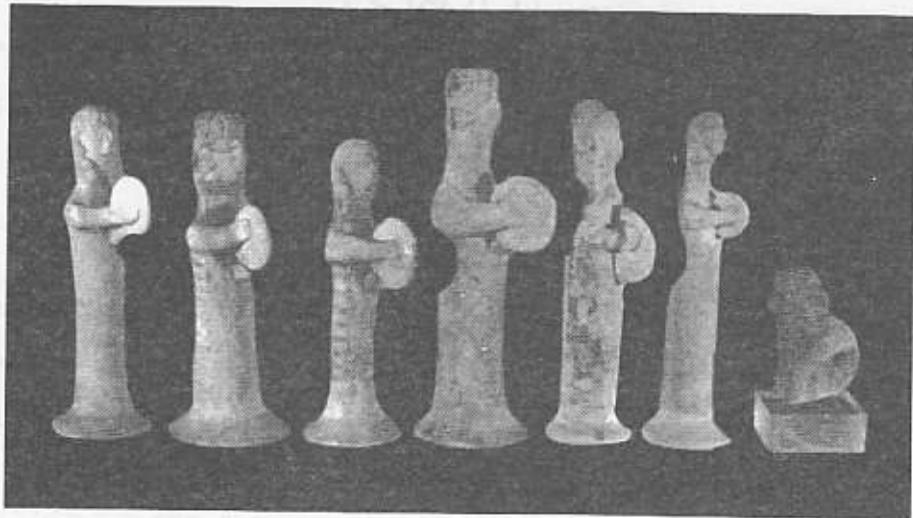
shiraz-beethoven.ir

می کشند. (در این مورد در صفحات بعد توضیح خواهیم داد). ارفع اطرائی در «فرهنگ موسیقی ایرانی»، ذیل دف آورده است: «دف: دپ، باتره، تبوراک نیز آمده است. یکی از آلات موسیقی معروف دارای چنبرچوبی که بر یک دهانه‌ی آن پوستی نازک کشیده و با سرانگشتان می نوازند».

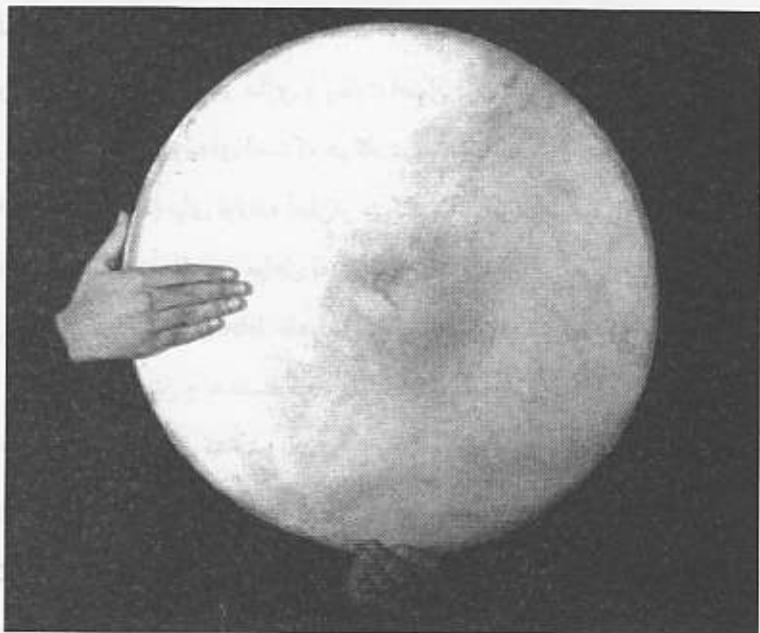
■ نوازنده‌گان چنگ و دف، از نقاشی‌های دیواری اهرام مصر

ساکس آلمانی در «فرهنگ کامل آلات موسیقی» نوشته است: «دف (فارسی، عربی، ترکی، افغانی) بزرگ‌تر از دایره است. - ضمن این که این لفظ در مصر و آلبانی بطوط کلی معنای نوعی دایره می دهد. در الجزاير ساز مخصوصی است با قاب چهارگوش که دارای دو پوست است و پشت این پوست را از داخل چهار تار زهی کشیده‌اند. اختلاف کلی این ساز با دایره این است که حلقه‌ها و احتمالاً زنگوله‌های دف چهارگوش خارج از قاب دف قرار گرفته، در صورتی که در دایره، زنگوله‌ها و حلقه‌ها در صفحه‌های درونی یا چنبر یا هلال دف نصب شده‌اند».

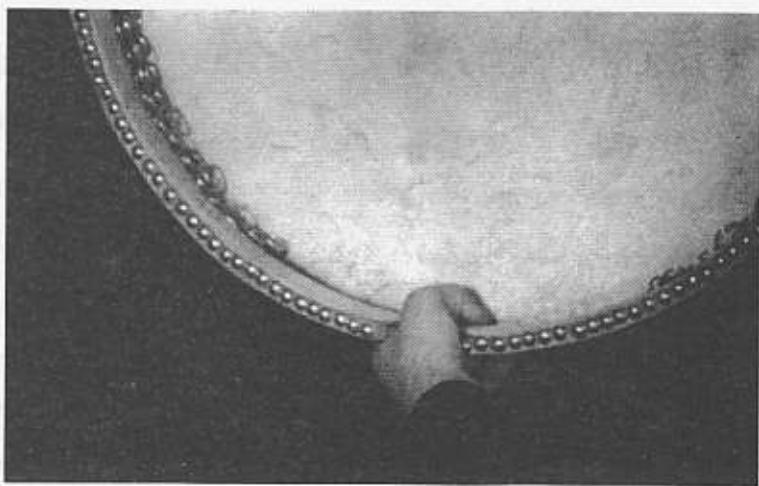

■ نوازنده‌گان دف، منقوش با دورنگ. (عصر آهن - هزاره‌ی دوم ق.م. موزه‌ی لوور پاریس)

یکی از نخستین اشاره‌ها به خنیاگران را در آثار شوش، ایلام و در سده‌ی بیست و هفتم پیش از میلاد می توان یافت. یک فنجان برزکنده کاری شده از لرستان در موزه‌ی ایران باستان یک دف، چنگ و نی را در آئین مذهبی یا درباری نشان می دهد و نظیر آن را در مصر و کلده و بابل که در کار خنیاگری آن‌ها گروه‌های بزرگی از افراد شرکت می جسته‌اند، نیز می توان دید.

عکس شماره ۱۱

عکس شماره ۱۲

shiraz-beethoven.ir

164

165

166

167

168